

Allò que he subratllat

«Com que fa temps que llegeixo amb un llapis a la mà, una forma eficaç que he trobat al llarg dels anys de quantificar com m'ha interessat un llibre és fullejar-lo i veure si està molt subratllat o no gaire»

Unsplash

Cada cop que una ciutat cobra protagonisme en una ficció em passa que la comparo amb la meva. Amb *Pretend It's a City*, meravellosa sèrie documental de Martin Scorsese i Fran Lebowitz, era inevitable. Quin paper hi juga la cultura, les biblioteques o el transport, en una ciutat com Barcelona? M'ha passat també aquesta setmana llegint *No me'n recordo de res* (L'Altra Editorial), de Nora Ephron. Deia això: "Des que era petita que sabia que acabaria vivint a Nova York i que tot el que fes fins a arribar-hi només seria un interludi. Em vaig passar molts anys imaginant com seria Nova York. Em pensava que seria el lloc més emocionant, màgic i carregat de possibilitats on es podia viure, un lloc on si desitjaves alguna cosa de veritat la podies aconseguir; un lloc on estaria envoltada de gent que em moria de ganes de conèixer; un lloc on podria ser l'únic que valia la pena ser: periodista. I resulta que tenia raó." Jo també vaig fantasiejar amb la idea de viure a Barcelona fins que vaig cobrar el primer sou digne que em va permetre independitzar-m'hi. I també vaig pensar que l'únic que valia la pena ser era periodista. De si finalment tenia o no raó ja en parlarem en un altre moment.

Aquest llibre me'l va recomanar, amb molt bon ull, una amiga que va creure que m'agradaria. "Sobretot per una dona periodista com tu", va dir. Sempre m'ha semblat que hi ha alguna cosa molt honesta en recomanar o regalar lectures, vol dir que coneixes l'altra persona i que desitges que passi una bona estona amb aquell llibre. És bonic, trobo. I sense cap voluntat de crear una mena de joc del telèfon, jo també l'he recomanat a altres amigues periodistes i no-periodistes. Penso que podríem ser amigues, amb l'autora. M'ha agradat el seu cinisme elegant.

Com que fa temps que llegeixo amb un llapis a la mà, una forma eficaç que he trobat al llarg dels anys de quantificar com m'ha interessat un llibre és fullejar-lo i veure si està molt subratllat o no gaire. No me'n recordo de res, l'he deixat bastant guixat. Destaquen algunes reflexions més profundes, potser, com ara: "Em sembla que el més important que s'aprèn dels fracassos és que és absolutament possible que en visquis un altre" o alguns raonaments més lleugers: "Tinc la teoria que tenir un restaurant és la mena de fantasia universal que a tothom li hauria d'espessar, més valdria aviat que tard, perquè, si no, acabes entrampat amb el restaurant". Poca broma amb això del restaurant, que tiri la primera pedra qui no ho hagi comentat amb els amics ni que sigui una nit fent un mos.

Tot això només ho dic com a preludi per deixar anar tres idees que si algú llegeix amb el llapis a la mà m'agradaria que subratllés: que Barcelona no és Nova York (ni falta que fa!) però és divertit donar-li de tant en tant la categoria de protagonista, que recomaneu llibres a la gent que estimeu, i que llegiu -si podeu- la Nora Ephron.